

כתבה זו הוכנה בראשית נובמבר ולא פורסמה עד כה בגלל סיבות שלא היו תלויות ב-

השולם הזה

דויד גיבון.
שלום זה דרך הזהב

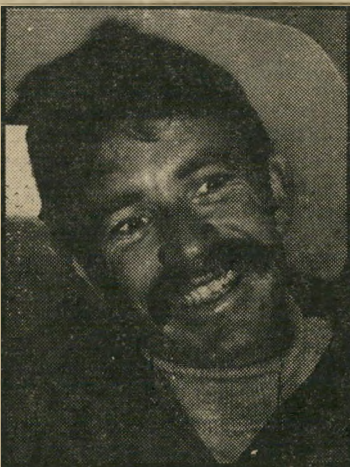
יכול לשפוט. אני מתאר לעצמי שהלוחמים
נשמו לרווחה, וזה העיקר.
חברו, דויד גנן מחיפה, נשוי עם שלוש
שה ילדים, יוצא נגדו בזעם: „צריך להמ-
שיך, לגמור עד הסוף. פעם אחת מכה
רצינית וחסל. כך נוכל להיות חזקים יותר,
גבוהים יותר!“ מייד פורץ ויכוח. האחד
צועק על השני, לא. הם לא נלחמו.

„אני מאמין“

בשלום“

כ כל שמצפינים יותר לעבר קווי
החזית הקדמיים, פוגשים ביותר לוח-

הלוחמים רוצים בשלום

מיכה פרנץ
„אין ברייה אחרת“

חיים יעקובוביץ
הכל מילבד חיי

אני יודע, לא. לא גלחתי, לא. גם לא
שמעתי יריות. הייתי רחוק!“

קרוב לאש

ורחוק ממנה

כ הן ניסים מפתח תקוה. נשוי עם
שניים. גם הוא מוביל טנקים: „זה דבר
הכי גדוע, שהפסיקו את המלחמה. היינו
מכים אותם אחת ולתמיד. זה שהארמיה ה-
שלישית מכותרת, זה לא נותן כלום. היינו
צריכים להכות בה.“

את כולם! לא! אני לא רוצה אבדות,
אני מוכן להמשיך עד הניצחון. אני בטוח
בניצחון. הרוגים? כן, אני יודע. לא, לא
נלחמתי. אף פעם לא נלחמתי ממש. אני
נהג.“

מאיר יעקוביץ מנס' ציונה, נשוי ללא
ילדים, אינו מסכים לדעת חבריו, מובילי
הטנקים. „הייתי קרוב מאוד לאש, ראיתי
עשרות פצועים מועברים לבתי החולים.
כן, אני רוצה בשלום, ומאמין בקיומו. אני
חושב על מדינה פלסטינית ובכלל ויחורים
על שטחים. לא נודק להם אם יהיה שלום.
אני חושש מהסורים. הם אכזריים. נצטרך
להיות בטוחים מאוד, לפני שניתן להם
חלק מן הגולן.“

„להחזיר הכל

חוץ מהחיים!“

כ מזה קילומטרים צפונה נמצא מיכה
פרנץ מנהריה, נשוי עם שני ילדים,
שכיר בקונדיטוריה בחיני האזרחיים. „אני
רוצה בשקט, אבל לא יהיה שלום. אם לא
היתה נכנסת הפסקת האש, היינו תוך יו-
מיים מנוצחים. לא, אני לא מאמין ברצון
כנה לשלום. אומרים את זה משום שאין
ברירה אחרת. אתה יודע, מעצמות העל
זה כבר לא המישחק שלנו. לא, אני לא
לוחם. אני סמל-רכב.“

צפונה יותר. מיספר חיילים יושבים סביב
למדורה קטנה, מנסים להתחמם מעט.

גדעון גוריון מקבוצת גבע, נשוי עם
שני ילדים: „אני מאמין בשלום. איני יודע
למה, אולם אני מאמין. הפסיקו את הלוח-
מה מעט מוקדם מדי, אולם אני איני

השיריון. פניו עצובות, המון יאוש ודיכאון
בקולו, פושט ידיו לפנים בשאלה: „מה
אומר לילדה שלי בבית?“ אט-אט גובר
קולו, והוא אומר דבריו בצעקה כימעט:
מספיק!
! אותי אין הם
הייתי בקו

הראשון, רציתי להילחם.
... אתן הכל תמורת שלום.

הכל! איני זקוק לשום דבר, לא שטחים,
לא יוקרה! אני רוצה לחזור הביתה, עם
האשה והילדה. ההיילים שואלים שאלות,
והם מבינים זאת. כולם, כולל אני, יתנו

מטנק שרוף, אותם חיילים שלא סימנו
בכף ידם האחת כמה מחבריהם נשארו —
לא לה יש ספק, יש טרוניות, אלה צועקים
בקול גדול: עוד! עוד! לא די במכה!
אלו רוצים יותר — להמשיך, להיאבק,
להילחם, אולי עד לרגע שבו הם עצמם
ייאלצו להיכנס לקרבות.

רואים אותם בכל פינה, ומייד אפשר
להבחין: זה נלחם, זה לא, זה נלחם, זה
לא. ארשת הפנים מספרת הכל. אותם לוח-
מים נמצאים בקרן-זווית, לוחשים בשקט
את מילותיהם. עד היום רואים את האבק
בשערותיהם, פנים שאינן מגולחות, עיניים

יחזקאל חידלי ונפים כהן (מימין), מאיר יעקוביץ (מוזג)
„לא מוכנים להחזיר כלום“

הכל, הכל, כל מאמץ, שהכל ייגמר! די!
באמת מספיק!“

מובילי
טנקים. לכל אחד דעה שונה. יחזקאל חידלי
מתליאביב נשוי, עם ילדה אחת, אומר:
„מקווה שיהיה שלום, אבל אין עם מי
לעשות את זה. אני לא מאמין שיעשו
זאת. איני מוכן להחזיר כלום חוץ מ-
חלק קטן מסיני. על הגולן אני לא מדבר
בכלל. לא, איני מוכן לוותר להם, ובכלל
הם הרי התחילו, שיסבלו קצת, הרוגים
שלנו? בכל מלחמה יש הרוגים, סובלים.

עצובות, המתמלאות לא פעם דמעות מייד
לאחר המישפט הראשון. חיילי המפקדות
למיניהן מנסים לדובבם, לשיח עימם מעט,
לשאל איך היה, וכיצד, והם נקיים מסור-
דרים, שלוה בפניהם, כאילו לא עבר אך
לפני זמן קצר הרעם במקום והיכה.

„אתן הכל

תמורת שלום!“

יש מילואים בשנות השלושים, אב
לילדה, עיתונאי בצהרון, משרת בחיל-